O EVANGHELIE A MUNȚILOR

Introducere

Domnul spune astfel: „Iubiți copii, dacă Mă urmați pe Mine, urmați-Mă în toate! Să nu bântuiți prin morminte şi prăpăstii, ci mergeți cu Mine pe munți şi pe înălțimi! Acolo veți afla o predică, o transfigurare (schimbare la față), vă veți sătura cu puțină pâine, veți avea o victorie în încercările cele mai puternice şi multe altele la care nici nu vă puteți gândi. Luați cu voi şi copiii şi veți vedea la ei în mod clar efectul de binecuvântare pe care o are asupra lor muntele.”

De asemenea nici cel slab nu trebuie să se teamă să urce muntele binecuvântat, căci culmile lui sunt străbătute de spiritele vieții, într-adevăr pe munți şi culmi se învârt cete de spirite fericite care îi împodobesc cu florile aurii ale iubirii eterne. *Pe munți, dar şi printre plante, printre animale şi nu arareori printre oameni, armonia este la ea acasă.*

Gândiți-vă la primii oameni de pe pământ. Ei locuiau pe culmile munților. (Vezi „Casa Domnului” de Lorber, n.r.) Pe muntele Sinai i-am dat lui Moise tablele sfinte pe care au fost scrise legi pentru găsirea unei vieți eterne. Nu mai e nevoie să vă amintesc de munții sfinți şi nici de acei munți care sunt ca o şcoală pentru clarvăzătorii şi înțelepții ce propovăduiesc Cuvântul Meu etern. Mergeți mai des pe munte şi rămâneți o vreme acolo şi astfel veți afla cât de plenară este binecuvântarea iubirii eterne a Tatălui Sfânt! Cine doreşte acesta, să Mă urmeze pe Mine, Maestrul şi Tatăl său şi astfel va afla curând de ce îmi place să predic despre cele sfinte pe munte. Amin!

Muntele Grossglockner - Un părinte al munților

O imagine minunată este aceea a regelui maiestuos al munților - muntele Grossglockner - care îşi ridică creştetul din mijlocul fraților săi mari şi priveşte în toate direcțiile, în apropiere, de cealaltă parte a fluviului Drau nu există nici măcar un singur deal care să nu fie descendent al acestui munte-tată.

De înălțimile impresionante ale unor astfel de munți depinde într-o mare măsură menținerea ordinii unei părți mari a Pământului. Legătura dintre un astfel de munte şi restul Pământului este asemenea legăturii dintre cap şi corp. Viața nu porneşte numai de la cap şi totuşi el este organul principal de preluare a vieții şi conducătorul întregului organism. Extremitatea cea mai de sus a trunchiului nu se pierde fără pierderea implicită a vieții. Tot astfel şi muntele Grossglockner, netezindu-se, s-ar transforma într-o imensă întindere de pământ aflată în veşnică iarnă sau ar deveni cel puțin o mare imensă, căci un astfel de munte preia toate izvoarele subterane ale pământului. El menține aceste izvoare prin greutatea mare pe care o are la bază şi le lasă să țâşnească prin porii săi numai atât cât pământul să primească în lung şi în lat irigarea necesară. Ceea ce este de prisos din aceste ape subterane care se subțiază mereu, se evaporă în aer de unde le reabsoarbe din nou în el. Pentru ca aceste ape să nu se îndepărteze prea uşor de el, ele sunt transformate în gheață şi zăpadă. De aceea muntele este mai mereu acoperit de nori şi de ceață.

Acelaşi lucru - chiar dacă într-o măsură mai mică - trebuie să facă şi copiii săi. De ce

vorbim de „copiii” unui munte? Pentru că pe timpul formării munților ei erau primii care s-au născut, după ei urmând ceilalți într-o ordine succesivă, între aceste etape de formare există perioade de timp care adeseori se întind pe mai multe milioane de ani pământeşti, astfel încât pe teritoriul unei țări abia dacă există doi munți care să aibă aceeaşi vârstă. Puteți să vă dați seama că muntele Grossglockner este ca un tată al munților, fiind şi cel mai bătrân, pentru că el se întinde pe mai multe țări.

Acest lucru îl dovedeşte şi roca din care este alcătuit, foarte diferită de cea a nenumăraților săi copii. Aşa cum însă toți munții cresc în înălțime în funcție de înălțimea tatălui lor, tot astfel cresc şi în vârstă. Iar cu cât poalele lor se împodobesc mai mult cu zăpadă şi gheață, cu atât ei devin mai semeți şi mai impunători. Cine are în vedere acest aspect va înțelege de ce este mai important un stânjen din pământul înghețat al muntelui Grossglockner decât o întreagă milă al ținutului roditor al unui deal: pentru că muntele Grossglockner este o rocă imensă umedă care atrage prin aceasta umiditatea care există în aer. Această imensă rocă ar fi înmuiată de o mare cantitate de apă provenită din precipitații şi ar distruge astfel ținuturi întregi. Acest lucru nu se produce însă, datorită înălțimii şi a particularităților rocii sale, astfel încât umiditatea absorbită se transformă imediat în zăpadă şi gheață.

Când greutatea gheții şi zăpezii creşte, masele vechi de gheață şi zăpadă de dedesubt sunt şi mai presate. Părțile de apă şi aer se aprind în nenumărate locuri şi se dizolvă apoi în acel abur cețos care se ridică mereu. Pentru că un astfel de ghețar poate fi menținut numai în regiunile cele mai înalte ale muntelui, zăpada topită inundă câmpiile care se întind în apropiere. Sau va avea loc o extindere a regiunii de zăpadă şi gheață, astfel încât într-o mie de ani ținuturi întregi vor fi acoperite de ele. Indiferent dacă una sau alta din aceste două variante are loc, unui astfel de tată al munților i-au crescut un număr neprevăzut de copii care preiau asupra lor suprasolicitarea tatălui. Ceea ce devine prea solicitant şi pentru ei este preluat de o mulțime de dealuri care binecuvântează până departe întinderile de câmpie cu belşugul lor.

Abia acum veți înțelege cum dintr-un munte atât de înalt se întind până departe lanțuri întregi de munți legate între ele în toate direcțiile, asemenea unor raze de soare. Putem aşadar să înțelegem de ce în aceste ținuturi există doar puține izvoare a căror existență să nu se datoreze **muntelui-tată** al ținutului. De asemenea, rareori întâlneşti aici un strop de ploaie produs de alți nori decât aceia trimişi de Muntele-Tată Grossglockner şi de copiii lui împânziți până departe în acest ținut. Căci el are trei brațe diferite care se întind până departe, din care unul, reprezentând copiii săi, se extinde în toate direcțiile, iar ai doilea, format din toate izvoarele, râurile şi pâraiele, de cele mai multe ori ajunge mult mai departe decât copiii săi. Cel de-al treilea braț, cel mai lung dintre toate, este alcătuit din regiunea de nori formată din mase din ce în ce mai dense de ceață, al căror centru se află în mai multe locuri pe muntele Grossglockner şi care sunt asemenea unor supraveghetori atenți pentru mulțimea de copii împrăştiată peste tot. Când aceste mase de aer se îngrămădesc deasupra pajiştii alpine care are la rândul ei copii în subordine ce preiau o mare parte din povara mamei, se transformă în ploaie pentru fauna şi flora câmpiilor.

Aceasta reprezintă însă numai *una* dintre binefacerile acestui tată al munților, în cele ce urmează vom lua la cunoştință încă două dintre acestea, cele mai importante. Abia atunci vă veți da seama de necesitatea unui astfel de munte aparent fără viață. De aceea luați aminte la importanța munților; cu cât aceştia îşi ridică mai sus crestele deasupra ținuturilor noroioase de jos, cu atât mai binecuvântat este întreg ținutul.

Formarea şi semnificația fierului

Fără fier ați fi cele mai sărace creaturi de pe pământ din punct de vedere material şi spiritual. Cu ajutorul acestui metal voi puteți fabrica nenumărate unelte şi instrumente de lucru. De aceea, să aruncăm o privire asupra felului în care a luat naştere.

Ați aflat deja din descrierea marii Mele „gospodării" despre deplasarea înainte şi înapoi a mărilor şi despre felul în care fierul, datorită rezistentei sale la sarea acestor ape, - mai ales prin influența astrelor - se adună în interiorul pământului în canale speciale. (Vezi „Pământul şi Luna" de Jakob Lorber, n.r.) Această acumulare este atât de bine gândită încât o mie patru sute de ani nu sunt suficienți pentru a epuiza acest metal. Aici se naşte o altă întrebare: „Acest fier format de mare şi astre poate fi imediat folosit astfel încât să poată fi prelucrat şi din el să poată fi fabricate unelte de tot felul?" Nu, pentru că el este asemenea unui fruct necopt care are însă capacitatea de a se maturiza, dar care în stare brută nu este nici una, nici alta.

Cum ajunge fierul la maturitate? Ploaia şi strălucirea soarelui reprezintă condiții principale pentru orice cultură, inclusiv cea a fierului. Dacă însă ploaia cade neîntrerupt un timp îndelungat ar putea distruge şi metalul. Pentru ca totul să se dezvolte armonios trebuie să domnească o ordine deplină. Cine este însă răspunzător de această ordine pe pământ? Uitați-vă la muntele nostru, Grossglockner, cum se înalță deasupra regiunilor de nori şi cât de plin este de roci şi de colțuri de stâncă! Acest rege al munților are o largă rază de acțiune, absorbind electricitatea şi fluidul magnetic. El reprezintă o cameră imensă de înmagazinare a acestor substanțe. Acționează prin modalitățile descrise anterior, în special prin irigare şi încarcă toate apele şi mai ales cu cuantumul corespunzător de electricitate şi de fluid magnetic. Aceste două polarități reprezintă însă într-o anumită privință condiția de bază a întregii creşteri, dezvoltări, maturizări a lumii plantelor şi mineralelor şi, prin acestea, şi a celei animale.

Fiindcă acest munte înmagazinează atât de puternic aceste două polarități, putem arăta aici că naşterea minereului se datorează în principal ghețarilor, pentru că ghețarii sunt reglatorii temperaturii tuturor simțurilor aflat sub ei. Astfel se întâmplă că aceşti munți înalți de zăpadă şi gheața binecuvântează mai ales întinderile de pământ de pe drumurile copiilor lor. Şi astfel adeseori un vârf nesemnificativ de gheață al muntelui Grossglockner are o influență nu arareori mult mai mare asupra ținuturilor decât baza culmii sale.

Munții - factori de reglare ai curenților de aer

Datorită faptului că pământul se învârte în jurul propriei axe în douăzeci şi patru de ore, se creează la periferia Pământului o deplasare de câteva mile pe minut. Gândiți-vă că Pământul ar fi o sferă fără munți, doar cu câmpii, care este înconjurată de un strat de cel puțin zece mile de aer greu atmosferic. De ce ar avea nevoie aerul atmosferic în rotirea sferei pământului, dacă suprafața pământului ar fi complet plată? Nu ar fi antrenată şi atmosfera odată cu aceasta? Cărui curent de aer i s-ar abandona toate ființele vii ale pământului? Dacă cea mai puternică furtună mişcă într-o secundă 80 de picioare (26 m) şi poate să smulgă din pământ cu o uşurință incredibilă cei mai groşi copaci, ce urmări ar avea atunci un curent de aer care ar mişca câteva mile într-un minut (aproximativ 500 de metri într-o secundă). Este de înțeles că la un astfel ele curent de aer nu s-ar putea ține nici muşchiul de pietre, ca să nu

mai vorbim de o creatură oarecare. Cum s-ar manifesta marea poate să-şi închipuie cel care a văzut cum un vânt puternic ridică apa în forma unor munți. De aceea munții de pe suprafața Pământului sunt foarte bine aranjați; ei ajută la rotirea aerului odată cu Pământul.

De ce nu sunt toți munții la fel de înalți şi nu se află direct pe meridiane de la un pol la altul? Prima cauză constă în influențele binefăcătoare ale munților pe care le-am menționat anterior. A doua constă în următoarele: dacă toți munții ar fi la fel de înalți şi aranjați pe aceeaşi linie de la un pol la altul, s-ar instala prin aceasta o liniştire constantă a aerului între cei doi poli, iar straturile inferioare ale aerului ar începe să putrezească asemenea aerului din catacombe. Cum ar arăta viața naturală în asemenea condiții? De aceea munții sunt împărțiți neregulat pe suprafața pământului. Această împărțire este gândită astfel cu cea mai mare chibzuință, pentru ca astfel aerul să aibă mereu un spațiu de joacă şi să poată circula în voie pe Pământ. El trebuie astfel să se amestece şi să se frece pentru a da naştere în permanență electricității ca fluid natural al vieții pe întreaga suprafață a Pământului în cantități suficiente.

Muntele Grossglockner cu altitudinea de 3.798 m.

Ființa şi cauza producerii luminii ghețarilor

Să continuăm. De sunt munții de înălțimi inegale? Explicația este următoarea: vârfurile înalte ale munților trebuie să ajungă şi în straturile superioare ale aerului. Dacă ar

exista nenumărați astfel de munți înalți pe Pământ, cu timpul s-ar ajunge la o liniştire permanentă a aerului în adâncime, pentru că regiunea de aer superioară ar fi constrânsă să facă prea multă mişcare. Pentru că există însă puține astfel de înălțimi, porțiunea superioară a aerului este presată odată cu rotirea Pământului numai în câteva puncte. Sferele de aer care se află la distanță de astfel de vârfuri de munte sunt rotite într-o mişcare de vârtej în toate direcțiile. Este cam ca atunci când rotiți rapid un băț prin apă şi părțile de apă din fața bățului sunt trase odată cu el mai departe, formând pe ambele părți o serie de inele şi mici valuri care fac mai grea tragerea bățului şi al cărui efect de sucțiune înlocuieşte din nou părțile de apă delimitate aflate în mişcare. Aceste inele sunt vârtejuri de apă care agită apa până în adâncuri, iar micile valuri create mişcă întreaga suprafață. Astfel, în timp, un asemenea curent provocat de băț în apă poate agita un iaz întreg.

Un al doilea motiv pentru care partea cea mai de jos a muntelui se înalță atât de mult în aer, este acela că acest fapt este în legătură cu aşa-numita lumină a ghețarilor. Această lumină este de natură electromagnetică pozitivă şi ia naştere prin frecarea unor astfel de vârfuri de munte cu aerul din jurul lor. Este un fenomen cu o mare influență pozitivă. O condiție vitală a întregii vieți naturale o reprezintă o împărțire corectă a fluidului electromagnetic. Dacă ar exista prea multe astfel de vârfuri de munte într-un singur ținut, acestea ar epuiza în întregime acest aşa-zis fluid, astfel încât prea puțin ar mai ajunge în adâncime. Iar dacă aceste vârfuri de munte nu ar exista deloc, toată viața de jos nu ar mai fi în siguranță, toată lumea ar fi într-un permanent pericol de a fi lovit de vreun fulger.

Dacă cineva ar obiecta şi ar întreba: „Ce are de-a face întinderea de câmpie cu electromagnetismul muntelui Grossglockner?”, am răspunde că acest munte de gheață este atât de îndreptățit să fie unde se află, încât - dacă ar putea să alunece la o oră distantă de locul său actual - nu ar mai avea nici un ghețar, ci ar fi doar un munte de piatră golaş. El este însă un munte de ghețari pentru că se află exact pe acel punct prin care trece un curent principal electromagnetic ce porneşte de la Polul nord şi ajunge până la Polul Sud. Acest curent principal trece şi prin toți munții cu ghețari din Tirol şi din ținutul Elveției şi doar brațul estic mai trece pe acolo pe unde se află muntele Grossglockner. Din acest „curent” al vieții el preia atât de mult încât şi cu ajutorul altor munți cu ghețari serveşte suficient de mult şi altor ținuturi, astfel încât acțiunea lor profund binefăcătoare se întinde nu numai în întreaga Europă, ci şi pe o parte a Africii. Cele mai mari suprafețe plate din Europa nu au proprii lor munți cu ghețari şi în acest caz acele suprafețe nici nu sunt străbătute de vreun curent important. Pentru curenți mai nesemnificativi însă există peste tot munți mai mici care sunt perfect capabili să regleze cantități mai mici de curent electric.

Există şi un al treilea motiv care se adaugă acestora şi anume; aşa cum fiecare corp uman sau animal sau chiar al unui copac ori al unei simple plante trebuie să aibă extremități pentru a crea o legătură cu lumea exterioară, tot astfel trebuie să aibă şi Pământul. Astfel, munții cu ghețari reprezintă în acelaşi timp ochii, urechile, brațele Pământului care în călătoriile lor prin ținuturile îndepărtate pline de soare se pun în tot felul de legături şi ipostaze, mai ales cea foarte importantă a observatorului - Să ştiți că plantele nu sunt oarbe în călătoriile lor. În al doilea rând Pământul preia şi roadele armonioase ale marilor mişcări ale altor substanțe cereşti, ca de exemplu mişcările eterului, ale luminii şi ale altor curenți. Aşadar el şi-a exersat extremitățile pentru a-şi regla singur mişcările şi prin aceasta să contribuie şi la mişcările regulate ale celorlalte corpuri cereşti.

Cu aceasta am prezentat pe scurt imensul beneficiul natural pe care îl aduc aceşti munți. Să nu vă gândiți că aceasta este tot, căci fiecare motiv în parte pe care l-am menționat

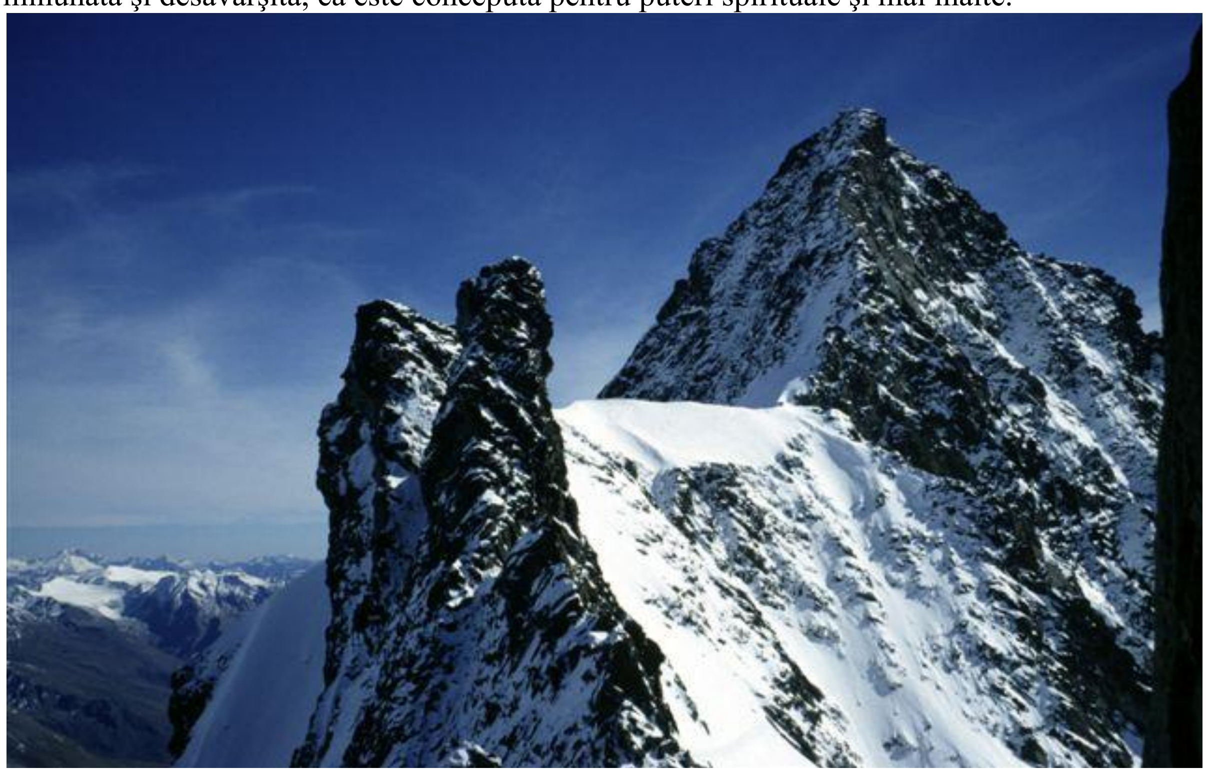
are mai departe şi alte influențe folositoare. Totuşi, oricât de mult ar însemna aceste influențe naturale benefice ale unui astfel de munte, cea mai importantă este influența lui ***spirituală***.

Spiritual şi material

Tot ceea ce este material nu este altceva decât un constant gând care porneşte de la Mine prin Voința Mea. Tot astfel este şi muntele nostru, nici mai mult nici mai puțin. Care este totuşi diferența dintre partea spirituală propriu-zisă şi partea materială care îi corespunde, fiindcă şi una şi cealaltă reprezintă un produs al Voinței Mele? Aparent nu există nici o diferență. Din punct de vedere al esenței, însă, există însă o foarte mare diferență.

Iubirea Mea nesfârşită (Tatăl, prin Cuvânt – Fiul, n.r.) creează formele, iar forța iubirii (Duhul Sfânt, n.r.) care reprezintă aici Voința, le scoate în evidență. O parte a acestor forme mențin constantă voința prin dorința iubirii; unei alte părți însă îi dă o libertate crescândă, aşa cum o cere iubirea. Şi astfel materia formează constant conform Voinței Iubirii Mele motivația permanentă, baza a tot ceea ce este spiritual. Este vorba despre compasiunea Mea. Însuşi spiritualul corespunde libertății vii a propriei Mele iubiri. Este ceea ce numim Grația Divină sau conştiința de sine propriu-zisă a oricărei ființe libere care provine din viața liberă a iubirii Mele şi care este din punct de vedere spiritual una şi aceeaşi cu aceasta.

Acolo unde există materie formată, trebuie să existe neapărat şi spirit. Materia este o exprimare a compasiunii, care acționează ca un solvent, nu pentru ea însăşi, ci pentru o putere mai înaltă spre care se îndreaptă această compasiune. Cât de înaltă este această potență? Trebuie să vă fie clar că într-un spital de săraci, săracii sunt cu siguranță în permanență împreună. Tot astfel stau lucrurile şi cu materia şi cu puterile spirituale, şi anume că ele se cuprind unele pe altele şi că una o conține pe cealaltă. Şi chiar dacă materia este minunată şi desăvârşită, ea este concepută pentru puteri spirituale şi mai înalte.

În continuare să aruncăm din nou o privire asupra muntelui nostru. Uitați-vă ce frumos stă el acolo, ca un rege printre munți, ridicându-se deasupra tuturor vecinilor săi golași! Și priviți cum se răsfiră în toate direcțiile și cum este acoperit veșnic cu zăpadă și gheață! Priviți nenumăratele pâraie care curg pe crestele sale și culmile sale abrupte înconjurate aproape tot timpul de nori albi! Fiindcă acest munte este atât de minunat, el beneficiază de o Grație specială din partea Mea.

Am recunoscut deja importanța acestui munte datorită influențelor naturale pozitive pe care le are. Vedeți voi, forțele care acționează aici sunt puteri spirituale!

Se mai pune doar întrebarea: Beneficiile naturale ale acestui munte sunt ele scopul principal al puterilor spirituale care îl înconjoară și care sălășluiesc în el? Sau sunt ele doar un scop secundar prin care acestea trebuie să se maturizeze pentru a atinge un alt scop? Influențele pe care acest munte le are sunt un scop al existenței lui, așa cum îngrășământul este dat pământului în scopul producerii nenumăratelor sale fructe. Din aceasta vă veți da seama măcar într-o mică măsură cât de importante sunt foloasele spirituale ale acestui munte spre deosebire de cele naturale. Tot ceea ce am spus până acum reprezintă o importantă introducere fără de care ceea ce urmează ar fi greu de înțeles.

Lupta spiritelor în natură

Veți înțelege în curând de ce muntele nostru ar putea fi asemuit cu o imensă casă de săraci. **Aici zăbovesc în mod normal suflete și spirite foarte pământene încă. Aceste spirite sunt nu arareori pline de mânie, răutate și înverșunare pentru că au trebuit să părăsească temporar viața lor bună. De aceea ele vor să se răzbune. Deși ele nu pot să vadă Pământul - așa cum de altfel nici unul din aceste spirite nu este capabil să vadă nimic din ceea ce se află înafara lui, ci numai ceea ce se află în interiorul lui - ele simt totuși cu exactitate în forul lor interior în ce colț al Pământului se află.** Pentru că ei ca spirite sunt în legătură cu potentele naturale, se unesc cu acestea pentru a face rău Pământului. Și pentru că ele, ca spirite, știu că un astfel de munte reprezintă un beneficiu natural imens pentru multe ținuturi, se opresc cu precădere în vecinătatea lui.

Priviți doar imaginea acestui munte de jur împrejurul căruia se îngrămădesc mase întregi de rocă și din ale cărui defileuri și circumvoluțiuni coboară adeseori nori de un gri închis. După ce aceștia s-au ridicat deasupra vârfurilor celor mai înalte stânci ale muntelui și privesc muntele nostru, au grijă să se retragă imediat după aceea și nu mai pot fi scoase după aceea din refugiul lor nici chiar cu un vânt foarte puternic. Acest fenomen este un semn sigur al existenței unor astfel de spirite răuvoitoare, care este chiar în legătură cu forțele spirituale.

Dacă însă vă ridicați privirea mai sus înspre suprafețele albe ale ghețarilor, veți observa de asemenea nori și ceață care sunt însă de un alb strălucitor. **Și acestea sunt spirite, dar de această dată benefice, în partea superioară, înăuntru, se află spiritele îngerilor păzitori care plutesc, în timp ce în partea inferioară a ghețarilor, ceața care plutește și care formează fâșiile de nori obișnuite, spiritele nu sunt încă pe deplin mature pentru a urca mai sus.** Ele cresc, urcă mai sus și se maturizează prin nenumărate lupte împotriva spiritelor mânioase. Chiar dacă ați dori să observați timp de mai multe zile joaca norilor din această regiune, v-ar fi greu să vă dați seama cum de aceste spirite ale aerului ar putea să ajungă să se lupte serios între ele. Totuși celui care ar avea timpul să aștepte și să vadă, i s-ar face frică observând o astfel de luptă aprinsă.

Cum de se ajunge la o astfel de luptă? Vedeți voi, spiritele rele au în permanență

gânduri de răzbunare şi doresc să pună stăpânire odată pentru totdeauna pe acest tron al muntelui pentru ca apoi să poată provoca dezastre în toate părțile. Din acest motiv ele se adună în refugiile lor, apoi ies în recunoaştere pentru a mai afla cum mai stau lucrurile cu ocuparea tronului. Această veste se răspândeşte cu viteza gândului, iar acolo unde se găseşte o crăpătură într-un vârf de munte, se vor vedea ieşind în acelaşi timp şi mari mase de nori de un gri întunecat care se vor ridica.

Dacă până atunci cerul era senin, în doar câteva minute, el se va acoperi cu astfel de mase de nori, adesea aproape negri, care umblă încoace şi încolo, aparent fără nici o intenție, pentru a induce în eroare îngerii păzitori ai tronului. Astfel muntele Grossglockner este pentru o scurtă perioadă de timp eliberat de nori şi de ceață. Căci imediat ce îngerii păzitorii îşi dau seama de intenția spiritelor rele, se retrag şi se ascund în interiorul marilor temple de cristal ale acestui munte. În momentul în care conducătorii principali ai cetei mânioase şi-au dat seama că tronul este neocupat, ordonă imediat trupelor lor să se înalțe cât de sus pot şi să cadă deasupra tronului pentru a prinde totul în interiorul camerelor lor şi a le zdrobi. O mulțime gri se prăbuşeşte cu o rapiditate incredibilă asupra muntelui nostru. Cu această ocazie totul în jur devine întunecat, chiar în mijlocul zilei. În acelaşi timp totul se linişteşte, căci spiritele au impresia că în sfârşit au învins. Totuşi o astfel de scenă durează cel mult 77 de minute. După un timp veți remarca cum nori groşi albi vor începe să se retragă din crăpăturile de gheață. Aceştia se amestecă în scurt timp cu norii negri şi încep să se ridice nevăzuți. În acelaşi timp ei poartă în spate tot mai sus adunătura de nori negri. Când se face remarcată această ascensionare forțată? Se face în curând loc pentru trecerea norilor albi. Spiritele norilor albi îşi dau seama imediat de ceea ce se petrece. Dacă norii albi s-au retras dintre norii negri, în văzduh se formează imediat o plasă adeseori lungă de câteva mile în toate direcțiile în care este prinsă întreaga hoardă de spirite întunecate.

Când conducătorii mânioşi primesc vestea cum că spiritele albe i-au încercuit cu totul, se supără. Ei încep să îşi concentreze toate trupele pentru ca astfel ei să rupă din nou, în forță, masele albe. Acest moment reprezintă şi începutul luptei propriu-zise. Acum veți auzi o gălăgie şi un vâjâit îngrozitor în aceste mase de nori negri care provine din ciocnirea între ele a acestor spirite şi din mânia lor crescândă. Cu cât se străduiesc însă mai mult aceste spirite să îi nimicească pe cei de deasupra, cu atât mai mult vor fi presați de aceştia. Fiind în această situație, spiritele de dedesubt încep să se aprindă de mânie. În curând ele fac o scenă atât de înfocată încât fulgere foarte puternice cu zguduituri de pământ încep să scapere în toate direcțiile pentru a alunga masele de nori albi care îi împresoară; în sus pentru a nimici conducătorul principal al acestora şi în jos pentru nimicirea tronului muntelui.

Spiritele albe presează spiritele negre din toate părțile. Ele se împing atât de mult în acestea până ajung de grosimea unei pietre adevărate şi se aruncă apoi cu cea mai mare forță în jos. În cea mai mare parte ajung pe suprafețele întinse de gheață ale tronului însuşi, precum şi în zonele mai îndepărtate, aici fiind totuşi în bucăți din ce în ce mai mici, transformându-se în cele din urmă în grindină şi căzând.

Astfel spiritele negre sunt doborâte, iar cele albe lasă să cadă ploaia peste cei învinşi, rezultat al spiritelor păcii.

Ele însele se risipesc într-un vânt rece, legând pentru mult timp astfel spiritele învinse de gheața de odinioară. Astfel ei îi redau acestei ființe mânioase liniştea prin care aceasta se va transforma într-una mai bună. Astfel hoarda înghețată se va topi şi va deveni din nou apă, iar spiritului supus umilinței i se va conferi din nou libertate. Dacă el se transformă în bine, va fi preluat curând de rândurile de jos ale spiritelor păcii; dacă nu se transformă în bine şi se

răzvrăteşte din nou la o nouă încăierare - ceea ce se şi petrece de altfel în majoritatea cazurilor - va fi prins din nou în acelaşi mod, dar va fi ținut de fiecare dată şi mai mult în închisoare. Şi pentru a nu lungi prea mult descrierea acestui munte, am dori să mai acordăm atenție la încă două aspecte, pentru ca apoi să ne dedicăm părții evanghelice care este pentru voi mult mai importantă.

Drumul spre umilință al spiritelor naturii

Ați înțeles aşadar că după captivitate urmează din nou libertate, astfel că spiritele care sunt readuse la viață vor fi preluate de spiritele păcii de pe nivelele inferioare dacă s-au schimbat în bine sau li se acordă un nou răgaz până la eliberarea lor.

Când forțele naturale ale spiritelor se transformă din nou în apă, aceste spirite devenite libere se unesc cu apa şi trebuie să facă mai apoi călătoria pentru a se revărsa în mare. De ce se petrec astfel lucrurile? Din acelaşi motiv pentru care cuiva care a pricinuit un rău pe pământ i se impune o pedeapsă pentru a deveni mai bun, în vederea reparării răului pricinuit; pe lângă aceasta, mai are de plătit şi polița relei voințe. De altfel, aceste spirite trebuie să repare până la ultimul rău săvârşit - precum şi cele pe care doar a intenționat să le săvârşească - şi să realizeze pe lângă aceasta o penitență pe măsură. Abia când sunt duse la îndeplinire toate acestea, spiritele acestea sunt preluate pe prima treaptă a desăvârşirii spirituale. În mod normal ele ar putea cu greu să facă ceva benefic în mare. Dar unui astfel de spirit nu i se poate face nimic bun dacă el însuşi nu este bun, lucru dovedit şi de faptul că spiritele aflate în această stare trebuie să capete o stare de umilință totală pentru a fi capabile să-şi ispăşească faptele rele. Şi pentru că fundul mării este partea cea mai adâncă a pământului, aceste spirite orgolioase trebuie să facă această călătorie către umilință pentru a o învăța şi prin aceasta cu timpul să se ridice din nou renăscuți în sferele înalte pentru a înfăptui lucruri mai folositoare.

Devin aceste spirite cu adevărat mai bune în finalul călătoriei lor? Rezultatele sunt diferite. Unele spirite devin cu adevărat mai bune, ele trebuind să se întoarcă pe aceste drumuri umede de țară, dacă în interiorul lor nu mai există nimic răutăcios. O astfel de retragere o puteți recunoaşte din prezența unei ceti albe care se ridică dimineața din izvoare, pâraie şi râuri. Această ceață este trasă în sus de soare, ajungând în curând în regiunea înaltă a potențelor lor naturale şi nu mai poate fi percepută cu ochiul liber.

O altă parte din aceste spirite este constituită din mânie care prinde din nou viață în timpul nopții care la început ia forma unei cete gri aflate în fisurile şi crăpăturile muntelui şi care vor acționa colectiv din nou la următorul asalt.

O a treia parte din aceste spirite face drumul până în mare. Odată ce au ajuns însă aici, se adună în hoarde în funcție de gradul răutății lor şi se năpustesc deasupra mării. Marinari ne pot povești despre forța nimicitoare a furtunilor mării. Dacă aceste spirite răutăcioase vor să pună în practică o astfel de răutate trimit în cercetare unul sau doi norişori deasupra mării - astfel de norişori sunt uşor de reperat de către marinarii experimentați — pentru a constata dacă se observă din vreo parte spiritele păcii. Dacă ele pot fi zărite pe undeva aceşti norişori dispar imediat, rareori având loc o furtună importantă.

Dacă aceste iscoade răuvoitoare nu întâlnesc forțe potrivnice în drumul lor, în câteva minute cerul va fi acoperit cu nori groşi de furtună din care în curând rafale puternice de vânt vor agita marea. Totuşi şi o astfel de acțiune ia o turnură nefavorabilă pentru că într-o fracțiune de secundă sunt trimise spiritele păcii de către hoardele care păzesc ținutul. Acestea

se aruncă deasupra acelei hoarde gălăgioase transformându-se în mod normal în grindină sau ploaie puternică şi eliberează cu această ocazie spiritele umilite. Acele spirite rele care au jucat doar un rol subordonat sun trimise imediat către Polul Nord. Cele mai răutăcioase sunt însă arse pentru o foarte lungă perioadă de timp în gheața dură a Polului Sud.

Astfel ia sfârşit agitația acestor spirite care sunt duse într-un loc sigur; cele bune sunt preluate pentru nenumărate beneficii pe care le pot aduce. În ce constau acestea?

Prima misiune este de a trimite aceste spirite pe diversele păşuni alpine şi anume în acele locuri în care ele se pierd în vârfuri golaşe de stâncă. Aici ele trebuie să aibă grijă de întreținerea acestora, ca şi de eventuala lor sfărâmare, ele împărțind toată umiditatea în mod egal în porii rocii, astfel încât ea să îşi păstreze permanent în interior aceleaşi proprietăți. Pe de altă parte, ele trebuie să transporte în jos pietrele desprinse pentru ca ele să se apropie şi mai mult de destinul eliberator. Adesea, dacă nu sunt atente, spiritele răutăcioase desprind un întreg bloc de piatră şi îl aruncă în jos. Trebuie apoi avut grijă ca bucata de stâncă desprinsă să găsească un loc sigur şi liniştit într-un pârâu sau râu pentru ca spiritele rele care sunt încă închise în ele să nu izbucnească prematur. Dacă aceasta s-ar întâmpla aici, s-ar putea întâmpla şi la nivelul întregii planete Pământ! De aceea veți întâlni de obicei o astfel de stâncă într-o groapă în apropierea vreunui izvor sau îngropată până la jumătate în pământ şi înconjurată de muşchi sau o veți vedea fie sfărâmată în bucăți, fie întreagă în vreun pârâu sau râu. Acesta este motivul pentru care întâlniți deseori sute, chiar mii de chintale de blocuri grele de piatră acolo unde nu există munți sau specii asemănătoare de pietre.

Cercetătorii vor comenta probabil spunând: „Ce chestie ridicolă! Totul este produs de greutatea apei care îşi măreşte volumul cu cât este mai puternică şi mai rapidă.” Din punctul de vedere natural au dreptate - aşa cum au dreptate cei care spun că 2+2=4. Ştie însă matematicianul tot ceea ce stă la baza rezultatului său? Cunoaşte el unitățile din care a rezultat produsul lui? El cunoaşte numărul din care a provenit acest rezultat, care apare la fel ochiului şi înțelegerii lui. Cunoaşte el însă ființa lucrurilor pe care le-a numărat? Poate el să ia în calcul varietatea nesfârşită şi diversitatea părților şi forțelor care sunt necesare formării unui lucru? Dacă ar fi conştient de acest lucru pe deplin, ar realiza imediat cât de superficială a fost constatarea lui!

Şi în descrierea făcută de cercetătorii noştri este vorba de acelaşi lucru, căci ei nu fac altceva decât să observe apa curgând. Ce este însă necesar pentru a face apa să curgă şi pentru a-i da greutatea potrivită şi a şti în acelaşi timp în ce constă greutatea sa - acest lucru s-ar putea să îi fie destul de inaccesibil oricărui cercetător iscusit!

Cine poartă apa pe culmile munților, o adună şi o transportă aducând beneficii imense poalelor acestora? Aceasta constituie însă o altă problemă! Căci aici este vorba despre presiunea interioară şi de legea atracției alternative; dar cine exercită această presiune şi atracție? De aici tragem concluzia că pe întreg Pământul nimic nu poate avea loc fără ajutorul spiritelor de tot felul, fie bune sau rele! (Vezi şi „Secretele Vieții”, n.r.)

Dacă ajungeți pe o păşune alpină, veți vedea pe ici acolo, în locuri care arată distruse, ca şi cum totul ar fi împietrit şi mort. Dar chiar în aceste locuri totul este de fapt viu, pentru că aici veghează spirite cu acțiune benefică pentru ca totul să fie repus în ordine. Dacă pe o astfel de pajişte alpină vă aşteptați să fie înălțător şi bine, ca de exemplu în locuri unde cresc plante frumos mirositoare, să ştiți că aici locuiesc deja spirite mai paşnice a căror preocupare este una mai liniştită, dar în acelaşi timp - privind din punct de vedere spiritual - mai deosebită decât cea precedentă.

Pe acele înălțimi care sunt acoperite cu zăpadă şi gheață permanentă începe deja

prima regiune spirituală a spiritelor desăvârşite; aici Cerul şi Pământul se întrepătrund. Răceala pământească de aici semnifică lipsa totală a iubirii egoiste de sine şi, prin aceasta, cel mai înalt grad de beneficii naturale aduse de acest munte.

Cine a zăbovit vreodată la o astfel de altitudine, acela a văzut şi regiunea inferioară a Cerului cu proprii lui ochi. Acest fenomen poate fi înțeles astfel: acest gen de puncte de contact sunt posibile numai acolo unde Pământul este eliberat pe deplin de orice invidie omenească. Din acelaşi motiv şi muntele Grossglockner reprezintă un astfel de punct. Iar dacă vreun om ar vrea să construiască ceva pe crestele sale cele mai înalte pentru a depăşi recordul mondial, spiritele pure de aici ar avea grijă să facă să dispară astfel de construcții în scurt timp. În acest mod acest loc este menținut pur de spiritele care locuiesc în el.

Drumul spre perfecțiune al spiritelor naturii

Al treilea fel de spirite se împarte la rândul său în trei grupe şi anume: inferioară, medie şi superioară. Din cea inferioară fac parte acele spirite care locuiesc în interiorul muntelui unde păzesc metalele şi sursele ele apă, precum şi rocile şi bogățiile subsolului. Această categorie de spirite se divide şi ea la rândul ei în trei categorii şi anume în: spirite ale focului, ale pământului şi ale apei. Ele sunt fie rele, fie bune, fie se găsesc la limita dintre bine şi rău. De aici şi scopul în care sunt folosite: spiritele focului pentru extragerea metalelor, spiritele apei pentru a domoli spiritele focului, iar spiritele pământului şi ale pietrelor pentru a ține spiritele focului şi ale apei la locul lor. Cel ce vrea să se convingă de existența acestor spirite, acela să facă cunoştință cu oamenii simpli de la munte. Cu siguranță va găsi printre aceştia mulți care au văzut măcar o dată, dacă nu de două-trei ori în viața lor un aşa-zis spiriduş de munte (gnom). Aceste spirite îşi fac arareori apariția la suprafața pământului, lumea lor subterană fiind pentru ei mult mai minunată decât cea de deasupra. **Pentru ei materia nu constituie un obstacol în plimbările lor încoace si încolo.** Acest spirit poate să se mişte liber oriunde vrea el, pentru că el poate trece prin apă, foc sau piatră cu o mai mare uşurință decât voi prin aer. Căci acolo unde voi vedeți materie, spiritul vede numai substanța care îi corespunde. Pentru el doar aceasta are stabilitate. Materia grosieră propriu-zisă este pentru el ca şi inexistentă.

Dacă aceste spirite sunt deranjate de un necredincios prin simpla lui prezență pe teritoriul lor, ei sunt gata să îl atace. Şi ferească Dumnezeu de cel care ajunge în mâinile lor! Cel blând în schimb nu are de ce să se teamă. Dimpotrivă, dacă un om blajin şi credincios s-a rătăcit în labirinturile subterane ale munților, ei îi arată imediat un drum de ieşire mai sigur. Puteți afla toate acestea de la bătrânii ciobani din cele mai diferite regiuni.

A doua categorie de spirite, foarte numeroasă, se află în special la suprafața pământului. O parte din ele au grijă de copaci, tufişuri, plante, iarbă, muşchi şi ciuperci. Ele ajută în activitatea lui spiritul aflat în plantă, captiv încă acolo, pentru ca fiecare plantă să primească forma şi caracteristicile specifice. Cealaltă parte a acestor spirite coordonează fauna şi au aceeaşi grijă, anume ca fiecare animal să corespundă cu forma, caracteristicile şi activitățile prevăzute pentru el.

Această categorie de spirite se face foarte puțin văzută de oameni pentru că nu are timp de aceasta fără un motiv special. Pe munți există totuşi anumiți ciobani evlavioşi care au văzut adeseori şi astfel de spirite. Ei ar putea să vă povestească anumite întâmplări în care astfel de spirite le-au protejat adeseori vacile şi oile de accidente în timpul unor furtuni puternice. Dacă un om mai puțin credincios „nu vede la față” un astfel de spirit, totuşi este

adeseori puternic iritat de prezenţa lui mai ales în pădurile imense ale munților sau pe păşunile alpine, precum şi printre hoardele de cai, vaci şi oi. Această iritare este de fapt un sentiment mai mult sau mai puțin straniu, urmat în mod obişnuit de un mic frison. Dacă ați trăit vreodată aşa ceva, puteți fi sigur că astfel de spirite au vrut să-şi facă simțită prezența. În partea religioasă vom clarifica cărui stadiu de evoluție din lumea propriu-zisă a spiritelor îi aparțin aceste spirite.

A treia categorie este mai puțin studiată. Aceste spirite se ocupă cu supravegherea aerului şi eterului. De aceea ele sunt numite de bătrâni spirite ale aerului.

Dacă observați atent vântul care vine dinspre nord-est şi mai ales cel de la miezul nopții, câteodată şi seara cu o oră-două înainte de apusul soarelui, ar trebui să sesizați prezența lor care se face simțită printr-un gen de înfiorare şi prin neliniştea pe care o simt animalele domestice în acest interval de timp. Puteți să fiți siguri că aceste fenomene sunt provocate de spiritele aerului dintr-o categorie mai joasă.

Dacă sunteți atenți la formele deosebite ale norilor puteți fi siguri că astfel de forme sunt cauzate de spiritele aerului. Aceste spirite ***nu*** formează norii propriu-zişi. Forma lor însă este modelată de spiritele aerului care rotesc un strat de aer după altul, astfel încât spiritele norilor - în special cei mai de jos, având o natură mai rea - pot să primească doar acea formă pe care i-o indică direcția stratului de aer. Acest fenomen are loc pentru ca spiritele păcii să îşi dea seama din aceste forme de prezența şi intenția spiritelor răutăcioase. **Aici poate fi văzut aşadar doar rezultatul acțiunii spiritelor şi nu spiritele care acționează.** O altă categorie şi mai înaltă a acestor spirite care se află deja în eter îşi fac simțită prezența în rarele apariții ale fenomenului Fata Morgana. În momentul în care spiritele cele mai de sus ale eterului au liniştit deplin suprafața aerului, această suprafață devine asemenea unei oglinzi, la fel cum este şi o suprafață de apă. Dacă suprafața aerului este străbătută în permanență de valuri, asemenea celei ale unui lac sau a unei mări pusă în mişcare din cauza vântului sau de fluxul apei, oglindirea este imposibilă.

Fata Morgana există în şi prin ea însăşi pentru ca spiritelor păcii care există în eterul înalt să le fie mai uşor să observe acțiunea comună a spiritelor răutăcioase în fisurile şi crăpăturile munților; sau când astfel de spirite s-au ridicat deja în aer în forma norilor să poată cerceta cu atenție intențiile lor ascunse.

Să nu credeți că aceste mişcări ale aerului ar putea să impieteze observarea. Ele pot să perceapă cu uşurință rotația spiritelor mânioase cu privirea ascuțită a spiritului lor ce pătrunde până departe. Liniştirea suprafeței aerului este doar o consecință a atenției pe care o îndreaptă cu o astfel de ocazie spiritele aflate deasupra către cele de dedesubt.

Aceasta este aşadar a treia categorie a spiritelor care se află în regiunea înaltă a ghețarilor într-o stare de pace împreună cu celelalte spirite ale păcii şi care - dacă este necesar - pot să se răspândească cu viteza gândului în toate direcțiile Pământului. Doar că nu trebuie să înțelegeți că a treia categorie ar reprezenta formele spiritelor de jos ale norilor sau spiritele păcii, ci doar acele spirite ale eterului care nu sunt vizibile aproape niciodată cu ochiul fizic şi care au grijă de această liniştire a suprafeței aerului.

Există spirite libere şi mai înalte care conduc în spațiile cosmice lumile şi sorii şi în cele din urmă spirite cu mult mai înalte decât acestea care se ocupă de ființa umană. Totuşi pentru acestea este rezervat un alt loc mai mare, ele neavând nimic de a face cu ordinea pământească. De aceea nici nu este nevoie să dezvăluim mai multe despre ele aici.

Cu aceasta am terminat partea despre spiritele muntelui Grossglockner în special şi spiritele munților în general şi ne vom îndrepta acum atenția asupra părții evanghelice.

Influenta binefăcătoare a unei ascensiuni montane asupra trezirii sufletului

În ceea ce priveşte partea religioasă este necesar să vă familiarizați puțin cu forma unui astfel de munte. În acest scop este necesar fie să urcați efectiv pe munte, fie să priviți cel puțin imagini reuşite ale acestuia. Căci prin aceasta firea se trezeşte, iar spiritul, în urma admirării unor astfel de munți, caută deja posibile căi pentru a ajunge în vârful acestora. Aceasta arată nerăbdarea de a urca pe munte şi de a atinge pe cât posibil vârful cel mai înalt. Puneți-vă singuri întrebarea pe ce anume se bazează acest impuls? Credeți că se bazează doar pe bucuria pricinuită de vederea priveliştii panoramice sau constă în pofta de a savura aerul cel mai pur? Cel ce face astfel de presupuneri nu cunoaşte decât jumătate de adevăr şi îşi va da seama în cele din urmă că nu acesta este singurul motiv pentru care atât de mulți oameni sunt atraşi de vârfurile înalte ale munților. Motivul principal este trezirea sufletului cu aceste prilejuri. Este evident şi aici că ceea ce se aseamănă se adună.

Spiritul atrage spirit, materia atrage materie şi carnea atrage carne. În momentul în care o ființă umană îşi propune să urce un munte înalt, din această intenție pleacă în sus spre sferele înalte ale spiritului un impuls de viață. Prin acesta spiritele sunt înştiințate de intenția persoanei de a se apropia de sferele lor. Tot atunci spiritele trimit un contra-impuls. Spiritul care în ființa umană este încă slab şi netrezit, este trezit în acest mod spiritual-magnetic de către aceste spirite, dar nu tot timpul, ci doar pe o anumită perioadă de timp, mai lungă sau mai scurtă.

Spiritul unui om care a urcat cu adevărat astfel de înălțimi se bucură că se aflã printre ai săi. Spiritele de aici însă, dacă simt că cel care se apropie are un spirit necopt încă, consideră că nu poate să rămână prea mult aici şi sistează orice legătură cu acesta. Atunci spiritul din om se adânceşte din nou în somnul său, iar corpul fizic va începe să se simtă neplăcut la astfel de înălțimi. El va coborî din nou în vale, în mediul care i se potriveşte mai mult.

Vedeți aşadar, acesta este motivul real pentru care omul se simte atras de munți şi de vârfurile lui cele mai înalte! Nu este însă şi cazul oamenilor apropiați de natură. Aceştia fie nu au nici o dorință pentru aceasta, spiritul lor fiind bolnav şi slab, astfel încât nu mai este capabil să preia contacte de la alte spirite. Un alt caz este acela în care omul escaladează munți înalți fie din dorința de a câştiga, fie din fanfaronadă. Astfel de alpinişti sunt adeseori pedepsiți de către spiritele păcii din cauza strădaniilor lor de a deveni faimoşi.

Cel care urcă muntele dintr-un imbold înalt se manifestă însă cu totul altfel. Un astfel de om este tot timpul binecuvântat şi întărit să se întoarcă din nou aici; spiritul lui rămâne treaz, el putând să devină astfel clarvăzător sau profet. Din această cauză Eu v-am sfătuit mereu să mergeți pe munte, pentru că fiecare dintre voi va fi întărit, chiar dacă trezirea sufletului va fi pentru unii doar temporară. Dacă omul se va lăsa adeseori magnetizat din punct de vedere spiritual de spiritele înalte şi va folosi în plus şi leacul „iubirii”, el va atinge în curând renaşterea spirituală.

Munții - predicatori ai iubirii şi înțelepciunii

Pe lângă toate acestea un munte cu ghețari cum este muntele Grossglockner este un predicator permanent al iubirii şi un profet plin de înțelepciune. Cum este posibil însă ca un munte să predice despre iubire şi înțelepciune? Nu există pe lume nimic mai uşor decât să

desluşeşti această voce a muntelui, căci muntele este locul spiritelor păcii care se dovedesc a fi mijlocitori benefic activi, acolo unde există un oarecare dezacord. Dacă ființe umane mai împrăştiate urcă împreună un munte, sufletele lor se înviorează din ce în ce mai mult, iar sentimentul iubirii se trezeşte în ele din ce în ce mai mult. În momentul în care aceşti oameni au atins culmea, sentimentul de afecțiune a crescut atât de mult la fiecare dintre ei, încât nu mai sunt capabili să se comporte neprietenos unul cu altul. Dacă sufletele sunt împietrite, spiritele trimit asupra a doi care se duşmănesc un mare necaz, astfel încât cei doi ajung să fie într-un aparent pericol de moarte. Această stare conduce apoi adeseori la o stare de ajutor reciproc, iar duşmăniile îndelungate se transformă dintr-o dată în strânse prietenii.

O altă observație vine să întărească cele afirmate până acum. Astfel, când este vorba de fenomene ale naturii — ca de exemplu vijelii devastatoare, inundații mari etc. - până şi animalele smucite în toate părțile devin după aceea atât de blânde şi de familiare, încât se întovărăşesc cu alte animale şi cu oamenii asemenea unor porumbei. Dacă după ce s-au aflat în pericol de moarte, până şi animalele se împrietenesc şi se îmblânzesc, cu atât mai mult oamenii, ale căror suflete sunt influențate în taină de spiritele păcii.

Munții dezvăluie ochilor celor însetați de cunoaştere imensa carte a preistoriei şi vă povestesc cum arăta totul odinioară. Aici munții sunt martorii cei mai autentici ai întâmplărilor petrecute în natură şi în întreaga lume. Urcând pe creasta unui munte, la vederea formațiunilor specifice care sunt aici, v-ați întrebat vreodată dacă munții au existat aici de la începuturi sau s-au format ulterior şi cum au ajuns ei la forma lor actuală? Cel care se întreabă acest lucru va primi răspunsul de la pietre: „Noi ne-am schimbat foarte mult de la naşterea noastră. Mai mult de jumătate din lungimea noastră inițială se odihneşte de mult timp îngropată în adâncurile văilor şi gropilor. Dacă vei observa diferitele caracteristici ale rocii noastre, vei găsi nu arareori între straturile ei urme de plante şi de animale care pot fi chiar recunoscute şi care apar în mod normal numai în regiunile adânci ale pământului. Vei putea concluziona cu siguranță că noi singure am constituit un ținut de câmpie şi numai din voința Creatorului am fost ridicate deasupra Pământului plat. Iar dacă observi mai departe crăpăturile şi fisurile noastre, vei putea să îți dai seama cu uşurință cum şi-au lăsat amprenta pe frunțile noastre tari forțele uriaşe ale inundațiilor şi furtunilor puternice!"

Vedeți voi, astfel vorbesc munții şi povestesc oamenilor despre modul în care s-au născut, felul cum au arătat şi de ce arată astfel acum.

Ce vă mai spun? Vedeți voi, dacă un om cu sunetul mai trezit nu găseşte pe altitudinile muntelui nimic altceva decât pietre goale printre zăpadă şi întinderi de gheață, munții îi spun acestuia: „Vezi, tu, omule, care aspiri mereu să te ridici mândru şi să domneşti asupra fraților tăi, cât de sărace sunt fructele înălțimilor? Aşa cum este aici gol, rece şi lipsit de viață şi sentimente, tot astfel eşti şi tu în obsesia ta de a domina, învață de la noi în această privință! Pleacă-ți rațiunea rece şi nefructuoasă aşa cum ne plecăm şi noi. Astfel iubirea ta va creşte şi viața ta se va îmbogăți. Lasă rațiunea ta ascuțită să fie înlocuită în permanență de umilință, pentru ca înțelegerea sa să se transforme în apă plină de binecuvântare; apă care curge în adâncul inimii tale pentru a o retrezi la viață".

Să ne îndreptăm atenția asupra unui alt gen de om, acela care nu iubeşte nimic mai mult decât aurul şi argintul. Unui astfel de om munții îi dau o învățătură admirabilă: „Tu, om necugetat, cât de departe şi adânc ai căzut! Vezi tu, ceea ce iubeşti nu reprezintă altceva decât deşeul nostru. Uite câte plante minunate cresc pe păşunile noastre şi hrănesc animalele! Câte mii de copaci din cei mai frumoşi cresc pe culmile noastre şi îşi oferă lemnul pentru fabricarea atâtor lucruri folositoare! Numără măcar o dată izvoarele cristaline pe care le

lăsăm să țâşnească şi care binecuvântează câmpiile şi văile! Cât de des vezi vârfurile noastre acoperite de nori şi furtuni îngrozitoare vâjâind pe frunțile noastre? Noi luăm toate acestea asupra noastră pentru ca luncile şi câmpiile binecuvântate de noi să fie protejate de devastări. Cât cuprinzi cu ochii vezi coama noastră îngropată veşnic în zăpadă şi gheață. Noi atragem înghețul asupra noastră pentru ca luncile şi câmpiile să se poată bucura de căldură. De aceea nu mai fi atât de nesăbuit şi nu mai răscoli pe viitor în măruntaiele noastre, ci trage mai degrabă spre păşunile noastre şi pe culmi şi fii sigur că o plantă, o picătură din izvoarele noastre şi o privire asupra înălțimilor noastre în raza îndepărtată de acțiune a atotputernicului tău Tată şi Creator îți vor aduce un folos mult mai mare decât dacă ai scormoni în interiorul muntelui!”

Întărirea sunetului în lumea munților

Ce altceva ne mai învață munții? Orice om care urcă pe munte poate simți în interiorul său foarte clar ceea ce îi transmite muntele: „Priveşte-ne tu, pelerin al Pământului, cum privim de liber şi neatârnat din înaltul culmilor noastre în îndepărtările creațiilor lui Dumnezeu! Vântul bate liber peste frunțile noastre, iar raza soarelui se răsfrânge domol pe coamele noastre înalte! De aceea tu, călătorule, eşti cu adevărat acasă pe înălțimile noastre!

Cine urcă pe păşunile înalte ale munților poate cuprinde cu ochii o arie largă, iar sufletul său poate simți pe o arie extinsă. De aceea gândurile sale sunt unite cu sentimentele. Şi cel care nu a simțit poate niciodată până atunci în inima sa, simte acum pentru prima dată cât de departe se pot întinde gândurile peste orizontul rațiunii. Aici călătorul liber învață ce înseamnă să fie liber în înălțimea gândurilor sale şi în adâncul sentimentelor lui şi cu câtă fericire îşi îndreaptă gândul spre Dumnezeu, simțindu-L în adâncul inimii sale, în marele templu al infinitului!

Cel mai mare beneficiu pe care îl aduce muntele este aşadar cel asupra spiritului, el fiind aici extrem de întărit pentru că se află în patria lui originară. Aici el va simți consolare, întreabă doar munții şi ei te vor face în curând să simți ceea ce spun ei: „Ascultă ceea ce îți spune interiorul - poate încă neclar - este adevărul deplin! Căci tu eşti aici cu adevărat acasă, mai ales în cercul nenumăraților tăi străbuni, ale căror spirite locuiesc de multă vreme în aceste regiuni!” Vedeți, aceasta vă povesteşte muntele, chiar dacă nu foarte clar pentru toți, totuşi cu o insinuare perceptibilă în starea interioară a sufletului şi prin aceasta în iubirea spiritului.

Puteți fi convinşi că astfel de stări nu sunt doar influența acestor înălțimi, ci provin de la spiritele fericite aflate aici care vin în întâmpinarea voastră pentru a vă pregăti o anumită continuitate. Ceea ce a fost spus aici este valabil aproape pentru fiecare copac. Veți vedea că veți trăi puține asemenea stări pe dealuri, de exemplu. Acestea se activează în primul rând acolo unde toporul lemnarului nu a ajuns încă.

Munții - lăcaşuri de revelație divină

Ce altceva mai predică munții? Aceasta vrem să vă arătăm printr-o istorioară simplă şi scurtă: Un om evlavios se gândi odată dacă e posibil să Mă vadă chiar şi pentru o secundă. În acelaşi timp s-a gândit ce ar trebui să facă pentru a beneficia de o astfel de grație. Bătrânul evlavios era cu toate acestea conştient de faptul că omul în această viață trupească nu este demn de o astfel de grație, dar pe de altă parte dorința lui era foarte puternică pentru a da

ascultare acestor obiecții.

De aceea s-a hotărât să își caute un adăpost pe un munte aflat în vecinătate ți acolo să se reculeagă în rugăciune atât cât îi permiteau timpul şi împrejurările. Pentru a putea găsi de fiecare dată din nou locul acela, şi-a construit o cruce pe care a fixat-o acolo. După aceea Mi-a lăudat numele cu ardoare şi mi-a spus că nu va înceta să se roage în acest loc până când Eu nu îl voi auzi în sfârşit.

Zis şi făcut! Timp de trei ani s-a dus omul nostru la locul cu pricina şi M-a rugat fierbinte, ore în şir, să îi ascult ruga. Cât timp se afla acolo, el era aproape tot timpul invizibil, înconjurat fiind de mii de spirite evlavioase. Acestea l-au întărit atât de mult conform Voinței Mele, încât, în decurs de încă jumătate de an, el se putea servi de vederea interioară a spiritului, îi era foarte uşor să vorbească în acest mod cu spiritele asemănătoare lui despre ce avea pe inimă.

Spiritele bune l-au învățat că dorința lui este cam lipsită de modestie. Ele au adăugat că pentru el este o mare grație faptul că Eu i-am deschis ochii sufletului pentru a-şi putea vedea frații spirituali şi a putea vorbi cu ei. Cu toate acestea sfaturile au dat roade puține, căci el la toate acestea a replicat: „Dragii mei frați şi iubiți prieteni ai Tatălui meu şi al vostru! Eu nu pot decât să vă zic o dată pentru totdeauna că dacă îl voi vedea pe El şi îl voi avea, toată această lume cu cerurile nu mai au importantă pentru mine. Iar voi spuneți ce vreți, căci nu mă veți abate din dorința mea! Eu vreau şi trebuie să îl văd, căci pe El îl iubesc mai presus de toate!"

De fiecare dată când aceste spirite bune îl auzeau cum vorbeşte, îl lăudau pentru imensa lui dragoste față de Mine. Cu toate acestea o perioadă de timp s-au ținut departe de el, astfel că el nu a mai văzut nimic altceva decât ceea ce apărea în fața trupului său. Văzând că spiritele l-au părăsit, s-a gândit că cererea lui ar putea fi păcătoasă. Şi aşa s-a tot gândit el o zi întreagă la ce ar trebui să facă: fie să urmeze sfatul spiritelor, fie să rămână fidel dorinței sufletului său.

În cele din urmă sufletul a triumfat asupra tuturor spiritelor şi el îşi spuse: „Fie aşa cum vrea sufletul meu! Sunt un păcătos atât timp cât locuiesc în acest trup, dar ce poate face păcătosul altceva, când sufletul este aprins de un dor fierbinte, decât să îl privească pe cel care l-a creat pentru viața eternă? Voi rămâne aşadar credincios primei mele intenții: Dragostea mea pentru Dumnezeu nu trebuie să slăbească. Eu nu pot să las din această dragoste!

Bătrânul nostru a mers iar şi iar în acel loc şi s-a rugat şi mai fierbinte. Când au trecut încă trei ani, un alt om ajunse în acele locuri şi se adresă bătrânului nostru astfel: „Omule drag, ce faci aici pe înălțimile acestea? Nu ştii că te poți ruga cu adevărat numai în biserici? Tu însă îți săvârşeşti rugăciunile numai pe acest munte!" La acestea credinciosul nostru răspunse: „Iubite prieten, trebuie să recunosc sincer că nu am putut cu adevărat să mă rog în nici o biserică aşa cum o fac pe aceste înălțimi cu adevărat sfinte. Dacă mă uit aici de jur împrejur, iarba, pădurile şi deasupra mea cerul larg şi liber, sufletul îmi spune: Aceste frumuseți ale marelui templu natural al lui Dumnezeu îi sunt Lui cu adevărat mai aproape decât sculpturile în lemn cu care sunt împodobite bisericile!"

La acestea străinul răspunse: „Dragă prietene, sunt perfect de acord cu tine. Dar aş vrea să mai aflu de la tine încă ceva, şi anume, din ce cauză profundă te rogi aşa fierbinte?"

Auzind această întrebare, credinciosul nostru rămase încremenit un timp, se gândi şi răspunse: „Vezi tu, unii oameni se roagă pentru sănătate, unii pentru avere, pentru una sau alta. Eu însă pun accent numai pe un singur lucru şi acela este Domnul Dumnezeul meu! Şi

de aceea vreau să Îl văd cel puțin o dată în viața mea pe acest pământ. Atunci voi avea mai mult decât cerul şi pământul ar putea vreodată să îmi ofere. De aceea mai degrabă aş muri decât să renunț la această dorință a mea!

Prietenul, auzind toate acestea întrebă din nou: „Cum ți-L imaginezi tu pe Dumnezeu? Este foarte posibil ca El să ți se fi arătat deja şi să fi vorbit cu tine. Dacă tu însă nu L-ai recunoaşte, împlinirea rugii tale ar fi în zadar!” La această întrebare omul nostru rămase şi mai încremenit şi în cele din urmă răspunse străinului: „Dragul meu prieten, trebuie să admit că în această privință nu am nici cea mai mică idee! Ideea mea despre forma în care apare Dumnezeu este atât de neclară, încât nu ştiu dacă Dumnezeu arată cam ca un om sau dacă e compus din trei oameni ce au un trup comun. Sau forma ființei lui Dumnezeu este o lumină infinită în care aceste trei persoane divine plutesc şi acționează.” Aici străinul îi spuse credinciosului: „Nu ai citit niciodată ce a spus Hristos despre El însuşi când apostolii L-au rugat să le arate pe Dumnezeu Tatăl? El a spus: „Eu şi Tatăl suntem unul! Cine mă vede pe Mine îl vede pe Tatăl; căci Tatăl este în Mine şi Eu sunt în Dumnezeu Tatăl!”

Credinciosul nostru începu să mediteze la toate acestea. El îşi aminti atunci de cei doi tineri care călătoreau spre Emaus şi îl întrebă ceva neaşteptat pe străin: „Iubite prietene! Spune-mi dacă tu eşti vreun eremit sau vreun evlavios ori învățat în scripturile sfinte, căci un om obişnuit nu rosteşte astfel de cuvinte!”

La această întrebare străinul nu mai răspunse nimic, îl luă pe bătrân de mână şi îl ridică de la pământ şi îl duse până pe vârful muntelui. Abia aici el deschise gura din nou pentru a-i spune: „Frate, vezi tu, cel pe care îl implori de trei ani se află acum în fața ta. Eu însumi sunt Dumnezeul cerurilor şi al pământului şi nu mai există nimeni altcineva mai presus de Mine! Să îmi rămâi credincios în inima ta, chiar dacă nu mă vei mai vedea niciodată în această viață! Aşa cum auzi acum vocea Tatălui Meu acum, tot astfel trebuie să o auzi atât aici pe această culme, cât şi oriunde te vei afla în numele Meu! Tu ai găsit Viața şi aceasta nu îți va fi luată în veci! Cu adevărat îți zic ție: „Sufletul tău nu va gusta moartea niciodată! Amin!”

Spunând acestea El dispăru, iar credinciosul nostru plânse, îl lăudă şi îl preamări pe Dumnezeu întreaga noapte şi căută culmile şi mai mult decât înainte.

Vedeți deci, munții vă povestesc şi astfel de întâmplări! De aceea mergeți cu drag pe munte sau cel puțin rugați-vă Mie imaginându-vă că sunteți pe munte - fapt care presupune un suflet pur - şi veți întâlni şi voi ce a întâlnit şi evlaviosul nostru!

Munții - oglinda interiorului

Ce ne mai învață munții? Ei vorbesc cifrat oamenilor care îi admiră. Cel care este un observator atent poate să deducă uşor în ce stare se află sufletul său. Aşadar munții sunt o adevărată oglindă spirituală pentru cel care vrea să se privească în ei.

Ați auzit deja probabil că pentru omul trezit spiritual, flecare apariție în natură are o semnificație profundă. Aşadar, un astfel de om are nevoie să arunce doar o privire asupra unui munte pentru a vedea cât de luminat este, dacă este pe deplin pur sau înconjurat de o ceață albăstruie, mai apoi care părți ale muntelui sunt mai mult sau mai puțin încețoşate sau unde anume se află în jurul muntelui, în jos, la mijloc sau pe culmile sale şi ce fel de ceață este. Astfel, el cunoaşte fundalul spiritual al acestor apariții.

În cazul în care el se află într-o stare plăcută sau melancolică, dacă a simțit o dorință arzătoare să urce la un moment dat pe munte sau dacă a simțit contrariul acesteia, el nu îşi va

da seama ce stări au pus stăpânire pe el la vederea muntelui. La fel, dacă a avut sentimentul unei dimineți însorite sau ale unei după-amiezi obositoare sau sentimentul unei seri somnoroase sau un sentiment bizar şi apăsător în timpul nopții şi cât timp a ținut această stare.

Trebuie avute în vedere toate aceste aspecte, pentru că astfel de apariții şi senzații corespund exact stării interioare a celui care observă. Numai că trebuie avut în vedere faptul că senzațiile trebuie să concorde cu aparițiile. Căci aparițiile în sine nu sunt o mărturie valabilă. Când însă starea interioară este în concordanță cu apariția, atunci muntele îl înştiințează pe om cum stau lucrurile exact cu el.

Dacă de exemplu cineva ar ieşi dimineața şi ar admira un munte pe deplin pur şi acesta nu i-ar încânta sufletul, ci l-ar umple de îngrijorare - în acest caz apariția ar fi în dezacord cu starea interioară, muntele fiind o oglindă fidelă pentru observator. Căci imediat ce puritatea spirituală a muntelui atinge sufletul, muntele îi spune privitorului: „Cu câtă curățenie sufletească mă priveşti tu pe mine! Purifică-te pentru ca tu să te înalți în tine peste lumea ta senzorială, aşa cum mă ridic eu deasupra noroaielor adâncurilor!” În acest caz privitorul îşi vede imaginea în oglinda muntelui aşa cum ar trebui ea să fie şi nu aşa cum este.

Un alt caz de dezacord ar fi acela când un om ar ieşi dimineața sau într-un alt moment al zilei şi ar privi un munte de-a dreptul întunecat şi ar avea un sentiment foarte vesel şi vioi. Ce ar trebui să simtă privitorul cu această ocazie în fața imaginii muntelui posomorât?

Să lăsăm muntele însuşi să ne spună câte ceva despre aceasta: „Priveşte-mă, tu călător vesel, în dimineața însorită a stării tale! Înainte de a mă privi erai trist şi întunecat, aşa cum sunt eu când sunt înconjurat de nori! Furtuni puternice se abătuseră asupra ta, iar eu te-am scos asemenea fulgerului din masa mea de nori. Tu însă nu te-ai descurajat, ci ai stat semeț în fața mea: o stâncă înaltă, de neclintit care înfruntă astfel de încercări. *Furtunile care au amenințat că te nimicesc s-au transformat curând în îngeri salvatori care te-au eliberat de povara nopții tale.* Astfel, micuțul meu prieten care eşti acolo în vale, priveşte cu atenție imaginea ce îți stă înainte! Numai astfel vei rămâne în dimineața constantă a stării tale, dacă vei vedea suficient de des imaginea mea în fața ochilor tăi şi îți va apărea aşa cum m-ai văzut tu în starea mea. Pe mine nu mă va nimici această furtună, iar tu mă vei privi în curând şi mai pur, căci eu îți arăt cum tu erai asemenea mie!”

Vedeți, acestea sunt două puncte culminante ale raporturilor de dezacord dintre aparențe şi stări! Între aceste două extreme mai pot interveni multe alte aparențe, mai mult sau mai puțin aflate în dezacord, toate fiind însă uşor de recunoscut pentru că ele nu se mai extind la întreg, ci doar la anumite părți ale sufletului. Cel mai dificil este să judeci corect apariția totală!

În ceea ce priveşte însă aparițiile armonioase, acestea nu necesită explicații ulterioare. Căci acolo unde un suflet însorit priveşte un munte însorit, el devine şi mai luminos şi i se face dor de pura înălțime. Acolo însă unde un suflet întunecat priveşte un munte întunecat, devine şi mai întunecat şi unui astfel de om cu siguranță nu i se mai face dor de înălțimea muntelui.

Când cineva are un suflet însorit şi un munte întunecat îi strică dispoziția, o astfel de indispoziție nu este altceva decât o trezirea a stării propriu-zise în care sufletul se află ascuns. Muntele îi arată atunci omului tot ce se ascunde în el. Imagini ale unor munți înalți şi mai ales ale munților cu ghețari, aşa cum este muntele Grossglockner, au o precizie şi mai mare decât în cazul unor munți mai puțin înalți, se înțelege de la sine, pentru cel care ia în

considerație că rezonanta cu un munte se măreşte cu atât mai mult cu cât vârful lui se înalță mai sus peste adâncimile Pământului; munții sunt mai plini de importanță datorită pajiştilor lor pure, pentru că acolo locurile sunt şi mai spirituale. Din această cauză astfel de munți fac o impresie mai mare asupra fiecărui suflet.

Imaginea este o corespondență a obiectului după care vedem o copie şi poate fi adusă la viață şi trăită ca în interiorul sufletului. Doar că o imagine copiată trebuie privită cu o şi mai mare atenție pentru a deveni reală în spirit. Celui care reuşeşte acest aspect, acela poate sa tragă unele învățăminte folositoare dintr-o astfel de observație.

Nu este nevoie să detaliem faptul că un munte natural privit în realitate este mult mai indicat.

Altfel noi nu am fi prezentat numai muntele Grossglockner în toate părțile şi influențele lui. **Ceea ce am descris aici este valabil pentru toți munții.** Să înțelegeți prin aceasta mai ales munții care au rezonanță în inimile oamenilor. Aceştia trebuie comparați cu cei din realitate pentru ca să aibă o acțiune utilă în inimă. Dacă veți avea în vedere toate acestea şi veți acționa în consecință, binecuvântarea interioară a muntelui va inunda, aşa cum munții inundă cu binecuvântarea lor exterioară, întregul ținut.

Aşa cum Eu am urcat cu drag pe munte şi am săturat acolo atâția înfometați cu pâine puțină şi m-am iluminat pe munte şi de pe munte am coborât în împărăția Mea - tot astfel v-am zis vouă toate acestea despre munți, deschizându-vă cu aceasta o mare poartă către împărăția vieții veşnice. Meditați la faptul că nu este lipsit de importanță faptul că Eu, creatorul şi zămislitorul munților, ultima dată când m-am rugat am făcut-o pe munte! De aceea urmați-Mă pe Mine în toate şi astfel veți atinge scopul care sunt Eu!

Aceasta vă zic Eu, Cel care odinioară a separat cerul de munți. ***Munții sunt tot o parte a cerului.*** Priviți-i ca pe o mare binecuvântare care porneşte de la Mine şi veți avea sufletul viu pentru totdeauna! Amin!

(Vezi alte documente pe: http://www.scribd.com/people/documents/236910-billydea , n.r.)